

Sygn. akt: II K 324/19

PR 1 Ds 533.19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Angelika Kurkiewicz

Protokolant st. sekr.sądowy Anna Frelik

w obecności prokuratora Doroty Wysińskiej-Tycińskiej

po rozpoznaniu dnia 19 marca 2021r., 22 kwietnia 2021 r.

sprawy

D. G., s. E. i M. z domu J., ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 grudnia 2018 r., o godz. 19:10, będąc pozbawionym wolności i odbywając karę 3 lat i 6 miesięcy w Zakładzie Karnym w S. orzeczonej przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ, sygn. akt XI K 956/13, a przebywając od dnia 26 listopada 2018 r. na obserwacji psychiatrycznej w Wojewódzkim Ośrodku (...) na ul. (...) w T., po uprzednim odkręceniu śruby zabezpieczającej klamkę okna na pierwszym piętrze oddziału męskiego i otwarciu okna, wyskoczył na dach przybudówki przylegającej do budynku, a następnie samowolnie oddalił się,

tj. o czyn z art. 242§1 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego D. G. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 242§1 kk i za to na art. 242 §1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz adwokata M. G. kwotę 504 zł (pięćset cztery złote) powiększoną o należną stawkę podatku Vat tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 324/19

UZASADNIENIE

Uwaga : Uzasadnienie zostało sporządzone w poprzedniej formie z powodu kłopotów technicznych z użyciem programu ZEUS.

D. G. odbywał karę pozbawienia wolności 3 lat i 6 miesięcy w sprawie XI K 956/13 orzeczonej przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ.

Od dnia 26 listopada 2018 roku D. G. został umieszczony na obserwacji psychiatrycznej w Wojewódzkim Ośrodku (...) przy ulicy (...) w T. na (...) na (...) piętrze.

W dniu 26 listopada 2018 roku około godziny 16:00 D. G. rozmawiał na korytarzu z nieustaloną osobą przez telefon komórkowy. Po chwili odkręcił śrubę zabezpieczającą klamkę okna. Otworzył okno i z okna po sznurze antenowym przedostał się na dach przybudówki przylegającej do budynku szpitala. Następnie z dachu w/w przybudówki zeskoczył na ziemię i oddalił się w kierunku ulicy (...) przez drugą bramę, która jest otwarta w ciągu dnia.

W dniu 16 grudnia 2019 roku około godz. 17,40 D. G. został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji w G. przy ul. (...), a następnie około godz. 21,25 został doprowadzony do Aresztu Śledczego w G..

(Dowody: zeznania świadka J. Z. (1) – k. 6-7, 287v)

W toku postępowania sądowego D. G. został poddany jednorazowemu badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy nie stwierdzili u oskarżonego objawów choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego, otępienia ani innych głębokich zakłóceń czynności psychicznych. Biegli rozpoznali u oskarżonego zaburzenia osobowości z wyraźnymi cechami osobowości dysocjacyjnej i niestabilnej emocjonalnie. Biegli jednak uznali, iż w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał on zachowaną zdolność rozumienia ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

(Dowód: opinia sąдово-psychiatryczna - k. 216-235, 287v)

Oskarżony D. G. w toku postępowania przygotowawczego odmówił składania wyjaśnień i podpisania protokołu przesłuchania.

W postępowaniu przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jednocześnie odmówił składania wyjaśnień i udzielenia odpowiedzi na jakichkolwiek pytania.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na przypisanie oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu. Ustalając stan faktyczny sąd oparł się na zeznaniach J. Z. (1), który obserwował zdarzenia na monitoringu szpitalnym.

Natomiast Sąd uznał, iż nieprzyznanie się oskarżanego do stawianego mu zarzutu stanowiło jedynie przejętą przez niego linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełniony czyn, a pozostającą w sprzeczności z wiarygodnym materiałem dowodowym.

Dokonując ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na dowodowych źródłach osobowych w postaci zeznań świadka J. Z. (2). Świadek w sposób szczegółowy opisał w jaki sposób doszło do przedmiotowego zdarzenia, a także jaki był jego przebieg.

Zeznania tego świadka były logiczne, rzeczowe i spójne. Nie zawierały żadnych sprzeczności, które dyskwalifikowałyby ich wartość dowodową.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów i pism zebranych w toku postępowania, uznając je za w pełni wiarygodne i nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

Sąd podzielił dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów albowiem jest ona jasna, spójna i logiczna. Opinia została sporządzona w przewidzianej prawem formie i przez osoby dysponujące wysoką wiedzą fachową.

Czyn D. G. polegający na samouwolnieniu się wypełnił znamiona występku z art. 242 § 1 kk. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona „uwolnienia się”. Podkreśla się, iż wystarczające jest „zerwanie więzów straży”, a więc odzyskanie przez sprawcę wolności choćby na krótko. Jak wskazano w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 1 lipca 1999r., sygn.akt II Aka 111/99 czas trwania tego stanu, sposób uwolnienia się, skutki zachowania sprawcy itd. nie są znamienne, a należą jedynie do okoliczności określających treść

materialną przestępstwa, znaczącą dla wymiaru kary, ale nie dla bytu przestępstwa. Nie budzi także wątpliwości, że w momencie uwalania się D. G. był pozbawiony wolności. Pozbawienie wolności na gruncie art. 242§1 kk, jest rozumiane szeroko. Nie chodzi tu tylko o osobę odbywającą karę pozbawienia wolności, ale również m.in. o tymczasowo aresztowanego, osobę zatrzymaną przez policję, czy umieszczoną w zamkniętym zakładzie leczniczym tytułem środka zabezpieczającego. Należy podkreślić, iż oskarżony D. G., odbywając karę pozbawienia wolności został osadzony w szpitalu psychiatrycznym na obserwacji sądowo-psychiatrycznej, z którego dokonał samowolnej ucieczki.

Kierując się dyrektywami sądowego wymiaru kary, mając na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, a także dotychczasowy sposób życia oskarżonego Sąd uznał, iż adekwatną do czynu popełnionego przez oskarżonego jest kara orzeczona w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu orzeczona kara wobec oskarżonego jest odpowiednia do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu sprawcy a przede wszystkim spełni swą rolę w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Sąd uznał, że warunki oraz właściwości osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia i charakter popełnionego przestępstwa uzasadniały wymierzenie właśnie kary pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu wymierzona kara jest w tym wypadku dostatecznie dolegliwa i wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak również wpłynie zapobiegawczo i wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość.

Wymierzając D. G. karę pozbawienia wolności Sąd uwzględnił również wymogi prewencji generalnej, kształtowania wyobrażenia o konieczności przestrzegania obowiązujących norm prawnych i budowania autorytetu porządku prawnego. Biorąc pod uwagę motywację i pobudki działania oskarżonego uznać należy, że czyny popełnione przez oskarżonego stanowią wyraz lekceważenia prawa. Dlatego takie zachowanie oskarżonego spotkać się musi z odpowiednio reakcją, mieszczącą się przy tym w granicach wyznaczonych przez stopień winy sprawcy. Podkreślić należy, iż oskarżony nie po raz pierwszy wszedł w konflikt z prawem. Nie potrafił z poprzednich przypadków wynieść żadnej nauki lub konstruktywnych wniosków na przyszłość. Obecne zachowanie oskarżonego świadczy o jego stosunku do obowiązujących, również jego, norm i przepisów. Najłagodniej rzecz ujmując stosunek ten jest beztroski, niedojrzały i lekceważący.

W takiej sytuacji, zdaniem Sądu, orzeczenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze nie daje żadnych gwarancji, iż oskarżony w przyszłości będzie zachowywał się należycie.

Wymierzając karę Sąd nie tracił z pola widzenia okoliczności wpływających na jej wymiar. Do okoliczności obciążających zaliczył uprzednią karalność oskarżonego oraz lekceważący stosunek do obowiązujących przepisów.

Biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony D. G. korzystał w toku postępowania z pomocy prawnej udzielonej mu z urzędu, która nie została opłacona, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. kwotę 504 zł, wraz z należnym podatkiem VAT. Powyższe rozstrzygnięcie znajduje podstawę prawną w § 17 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 3 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Sąd uznał, iż oskarżony obecnie nie jest w stanie pokryć kosztów sądowych z uwagi na fakt, iż odbywa karę pozbawienia wolności. Wobec powyższego na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa.